

ПО ЮБИЛИЯТЪ НА ПОКОЙНИЯ

Петко Рачевъ Славейковъ.

Мълви се за единъ юбилей, или день, който ще се празнува въ честь и паметъ на многогодишната дѣятелностъ, по окопитването на нашия народъ, отъ покойния П. Р. Славейкова. Но кога, въ коя година, въ кой день, ще бѣде тоя празникъ — неизвѣстно. Добрѣ би било, щото тоя юбилей да бѣ станалъ при живота на Славейкова, дори още кога бѣ въ пълната си здравина, това щѣше да бѣде едно нравствено възнаграждение и утѣшение на одного отъ рѣдкитѣ наши труженици, борци по нашето духовно и политическо възраждане. Нравствено удовлѣтвование, думамъ, защото добрѣ зная, че покойния, срѣщо толко годишнитѣ си неуморими словѣсни и писменни трудове, нищо материално възнаграждение не е билъ честитъ да сполучи, (па и твърдѣ не е ламталъ за него) освѣнъ блѣскание на глава, бадачкане на очи, гноение на гърди, скърби, тревожения, това което навѣрно съсипа неговото здравие, направи мжчителни неговитѣ старини, като ускори и смъртта му! Но не! има що да е радвало и утѣшавало тоя нашъ народенъ страдалецъ; това го вѣрвамъ; то е: че покойния, комуто врожденното желание още отъ момче е било да види сънародницитѣ си възродени чрѣзъ учението, за което сж били достойни, виждалъ е че едничката прѣчка за напрѣдъкътъ на просвѣщението